

Братя Грим
Майстор Пфрим

Майстор Пфрим бил дребен, слабичък, но много пъргав човек, който нямал минута покой. Лицето му, на което се извисявал вирнатият му нос, било сипаничаво и мъртвешки бледо. Сивите му коси стърчали на всички посоки, очичките му били малки и непрекъснато играели насамнатам. Той бил груб с хората, нищо не му убягвало, знаел най-много от всички и винаги бил прав. Когато вървял по улицата, размахвал ръцете си с все сила. Веднъж така блъснал едно момиче, което носело ведро с вода, че ведрото литнало във въздуха и всичката вода се изляла върху него.

– Ах, ти, глупаво момиче! – извикал той. – Не видя ли, че вървя зад теб?

Майстор Пфрим умее да прави хубави ботуши, но когато работел, така размахвал обушарския конец, че юрукът му неизменно попадал върху някой чирак, който седял наблизо. Нито един от помощниците му не се задържал при него повече от месец, защото той бил много придиричлив, винаги се заяждал и мърморел, че това или онова не е както трябва: или че шевовете не са равни, или че единият ботуш е по-висок от другия, или че кожата не е добре обработена.

– Сега ще ти покажа как трябва да направиш кожата по-мека – казал той на някой свой ученик.

Взимал ремъка и започвал да удря нещастния чирак по гърба. Наричал всички лентяи, а самият той не се стараел много, тъй като не го свъртало на едно място. Когато жена му ставала рано сутрин, за да разпали огъня, той скачал от леглото и изтичвал бос в кухнята.

– Да не би да искаш да подпалиш къщата? – крещял той. Такъв огън си разпалила, че цяло теле може да се опече на него! Да не мислиш, че дървата ни ги дават без пари?

Когато слугите понякога бърбтели край коритото и се смеели, майстор Пфрим започвал да им се кара:

– Я ги гледай ти как са се разкрякали като гъски! От много приказки забравят, че имат работа! И защо сте взели нов калъп сапун? Това е безбожно разточителство и на всичкото отгоре сте мързеливи! Пазите си ръцете и не перете бельото както трябва! – След това изкачал навън, като ритнал ведрото с луга и цялата кухня се заливала с вода.

Когато някой съсед започвал да строи къща, майстор Пфрим застава на прозореца, за да гледа какво правят работниците.

– Ето на – викал той, – пак слагат червен пясъчник, който никога няма да изсъхне. Всички ще се разболеят от влагата. Гледайте как лошо поставят камъните! И хоросанът не го бива! Трябва да се сложи дребен

чакъл, а не пясък! Тази къща ще се срути на главите на хората!

После сядал, правел няколко шева, но скоро отново скачал, сваляя кожената си престилка и викал:

– Трябва да вразумя тези хора!

Един ден отишъл при дърводелеца.

– На какво прилича това? – изкрещял той. – Гредата трябва да се дяла по жилките! Как иначе ще стане гладка?

Той изтръгнал брадвата от ръцете на дърводелеца, за да му покаже как трябва да се дяла, ала в това време пристигнала една каруца, натоварена с глина. Майстор Пфрим захвърлил брадвата и изтичал при селянина, който вървял след каруцата.

– Да не си полудял? – извикал Пфрим. – Кой впряга такива млади жребчета в толкова тежка каруца? Горките животни ще пукнат на място!

Селянинът нищо не отговорил, а майстор Пфрим се върнал в работилницата си. Тъкмо се заловил за работа, когато един от чираците му показал чифт ботуши.

– Това пък какво е? – попитал той. – Нали ти казах, че ботушите не трябва да бъдат толкова тесни? Кой ще ги купи? Искам моите указания да се изпълняват безпрекословно!

– Майсторе – отговорил чиракът, – ти си съвсем прав. Ботушите не стават за нищо, но това са същите ботуши, които ти си скроил. Когато започна да шиеш, ти сам ги захвърли на пода. И ангел да дойде от небето, пак не ще може да ти угоди!

През нощта на майстор Пфрим му се присънило, че е умрял и че се е възнесъл на небето. Застанал пред небесната врата и почукал.

– Чудно ми е – казал той – защо няма дръжка на вратата. Човек може да си счупи ръцете!

Свети Петър отворил врата, за да види кой така яростно чука.

– А, ти ли си, майстор Пфрим? – попитал той. – Ще те пусна, но те предупреждавам, че ще трябва да се откажеш от лошите си навици, иначе лошо ти се пише.

– Я остави проповедите за себе си – възразил майстор Пфрим. – Знам много добре какво трябва и какво не трябва. Мисля, че тук, на небето, слава Богу, всичко е наред и няма да се наложи да осъждам това или онова, както беше на земята.

Той влязъл и започнал да се разхожда из обширните небесни пространства. Огледал се наоколо, поклатил глава и промърморил нещо на себе си. Изведнъж видял два ангела. Те влачели някаква гредка – същата

грета, дето била в окоето на човека, който все виждал сламката в окоето на другите. Но ангелите влачели гредата не надълго, а напреки. „Виждал ли е някой подобна глупост? – помислил си майстор Пфрим, но си замълчал. – Е, всъщност няма значение как се носи гредата. Важното е да не се заклеши някъде, а те, както виждам, я теглят много внимателно.“

След малко видял два ангела, които загребвали вода от кладенеца с малко буре, което било пробито и водата се изливала от всички страни. „Дявол да го вземе!“ – едва не се изтръгнало от устата му, но за щастие бързо се опомнил и помислил: „Сигурно го правят, за да мине времето; ясно е, че се забавляват с безполезни неща. Тук, на небето, както виждам, всички мързелуват.“ Отишъл по-нататък и видял една кола, затънала в дълбока канавка.

– Нищо чудно – казал той на коларя, – щом е натоварена така безразсъдно. На какво прилича това?

– Не се безпокой – отговорил коларят, – сега ще ми дойдат на помощ.

И ето че дошъл ангел и впрегнал два коня в колата.

„Това е добре – помислил си майстор Пфрим, – но само два коня няма да могат да изтеглят колата. Ще трябват още два.“

Тогава дошъл друг ангел и довел още два коня, но ги впрегнал зад колата.

Майстор Пфрим не се въздържал и извикал:

– Ей, ти, дръвник такъв! Какво правиш? Кой е виждал коне да се впрягат зад колата? И си мислите, че знаете повече от другите!

Искало му се да каже още нещо, но в това време един от ангелите го хванал за врата и го изхвърлил с невероятна сила от небето. Като стигнал пред вратата, майстор Пфрим се обърнал и видял, че четири крилати коня издигат колата във въздуха.

В същия миг той се събудил и си помислил: „На небето е по-различно, не е като на земята. Човек може да им прости някои неща, но кой би издържал такова нещо – да впрегнат конете зад колата! Вярно е, че те си имат крила, но кой би могъл да знае? И въобще, що за глупост е това да слагат крила на конете, след като си имат четири крака? Но време е да ставам, че току виж направили някоя беля в къщата. Слава Богу, че не съм умрял наистина!“

КРАЙ

© Димитър Стоевски, превод от немски

Brüder Grimm
Meister Pfriem

Сканиране и разпознаване: Анани Младенов

Публикация:

Братя Грим – Приказки
Превод – Димитър Стоев
Илюстрации – Антония Дончева
Редактор – Петя Дочева
Технически редактор – Иван Додов
Издателство – „Св.св. Кирил и Методий“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2492>]